

Nalézací soud si měl uvědomiti judikaturou Nejvyššího soudu ustálenou zásadu, že při obviňování ve formě povšechné, z níž nevysvítá, na kterou nebo na které z několika osob, náležejících k určitému sboru, okruhu a pod., se urážlivý útok vztahuje, jest oprávněna podati soukromou obžalobu každá z nich, jež se podle způsobu nebo podle spojitosti výtky musí obávati, že bude třetími osobami (čtenáři článku) pokládána za tu, jež jest urážlivým projevem míněna. Pokud soud nezkoumal věc s tohoto právního hlediska, uvažovav jen o tom, že obžalování nemyslili na soukromé obžalobce a nemohli za to míti, že by se soukromí obžalobci mohli cítiti uraženými na cti, zakládá se rozsudek na mylném právním pojetí, ano nejde o to, zda soukromí obžalobci vztahovali článek na sebe, nýbrž, zda podle poznatku třetích osob může býti článek pokládán za útok proti soukromým obžalobcům; nezáleží ani na tom, zda obžalování na to nemyslili, nýbrž jen na tom, zda si byli při takovém povšechnějším projevu vědomi, že útok podle spojitosti, v níž jest uveřejněn, mohl býti třetími osobami (čtenáři článku) vztahován i na jiné osoby, než právě na onu (ony), kterou (které) měli snad pachatelé při projevu na mysli. Důsledkem mylného nazírání nalézacího soudu jest i pochybnou úvaha v posledním odstavci rozsudkových důvodů, kde se z obratu o »prostředcích těchto lidí k uskutečnění jejich osobních plánů« usuzuje, že tu jde bezpochybně o útok na nespokojené truhláře, nikoli na soukromé obžalobce, kteří žádných osobních zájmů a cílů neměli. Vždyť nesejde na tom, zda snad obžalování a soukromí obžalobci věděli, že tito nemají »osobní plány«, nýbrž na tom, jak čtenáři článku, a to i blíže neinformovaní a i ti, kteří předchozí »zasláno« z 3. listopadu 1928 nečetli, pojímají onu stať v celé spojitosti, jak byla skutečně uveřejněna. Zda by z povšechného obratu o »osobních plánech« snad vycházelo, že tím mohly býti míněny jen hmotné zájmy truhlářů, citivších se zkrácenými ofertním řízením, nebo po případě i jiné osobní zájmy, k nimž zajisté mohou náležeti i ryze nehmotné zájmy na zesílení postavení opoziční strany v obecním zastupitelstvu a pod., o tom se soud vůbec nevyjádřil, ač i to má význam pro posouzení, zda pozastavená stať mohla býti třetími osobami vztahována jen na truhláře, či naopak jen na soukromé obžalobce či i na soukromé obžalobce.

Čís. 3963.

Třebaže v případech § 199 tr. zák. nahraňuje již zákon sám všeobecné (objektivní) znaky podvodu znaky zvláštními, je přece třeba zvlášť v každém jednotlivém případě pro přičítání zločinu podle § 199 d) tr. zák., by byl omyl vyvolán v úmyslu poškozovacím.

Zločin podvodu podle § 199 d) tr. zák. liší se od přestupku § 320 f) tr. zák. tím, že zločin předpokládá úmysl poškozovací, kdežto přestupek jej vylučuje.

Padělání (napodobení) doktorského diplomu a jeho vidimovaného opisu.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, Zm I 103/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 8. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a vrátil věc soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Skutková podstata zločinu podvodu podle § 199 písm. d) tr. zák. vyžaduje podle úvodních slov § 199 tr. zák., by tu byly podmínky § 197 tr. zák. Třebaže v případech § 199 tr. zák. nahraňuje již zákon sám všeobecné (objektivní) znaky podvodu znaky zvláštními, je přece třeba zvlášť v každém jednotlivém případě pro přičítání zločinu podle § 199 písm. d) tr. zák., by byl omyl vyvolán v úmyslu poškozovacím, v úmyslu, by jím někdo, buď to stát, obec nebo jiná osoba, utrpěl škodu na majetku nebo na jiných právech (srovnej víd. sb. č. 4110, 4201, sb. n. s. tr. č. 617). Lišíť se zločin podvodu podle § 199 d) tr. zák. od přestupku podle § 320 f) tr. zák. právě tím, že zločin předpokládá úmysl poškozovací, kdežto přestupek jej vylučuje (srovnej víd. sb. č. 2278, 3114, sb. n. s. tr. č. 358). Napadený rozsudek uznává obžalovaného vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., spáchaným tím, že obžalovaný v Ú. v roce 1928 doktorský diplom německé Karlo-Ferdinandovy university v Praze a jeho vidimovaný opis napodobil a padělal pokud se týče padělání vidimovaného opisu nastrojil. Ani ve výroku ani v důvodech se rozsudek nezmiňuje o účelu, za kterým si tak obžalovaný počínal. Rozsudek je tedy zmatečný podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., nezjistiv veškeré složky skutkové podstaty trestného činu, jímž uznává obžalovaného vinným.

Čís. 3964.

Pro subjektivní skutkovou podstatu § 85 b) tr. zák. nestačí, že pachatel předsevzal čin (mrštil sklenicí) úmyslně, jsa si vědom toho, že by z této činnosti mohlo vzejít nebezpečí pro život, zdraví a bezpečnost těla osob (v hostinci), nýbrž jest i třeba, by tak učinil v úmyslu poškodit cizí majetek.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, Zm I 186/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského trestního soudu v Praze z 28. ledna 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupky podle §§ 8 a 411, 431 a 468 tr. zák.; vyhověl však této zmateční stížnosti do téhož rozsudku, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 85 písm. b) tr. zák.; zrušil rozsudek v tomto výroku o vině jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích